

przy udziale: Nuova Solmine SpA, American Husky III, Inovyn Produzione Italia SpA, Sasol Italy SpA, Radici Chimica SpA, La Vecchia Soc. cons. arl, Zignago Power Srl, Santa Margherita e Kettmeir e Cantine Torresella SpA, Zignago Vetro SpA, Chemisol Italia Srl, Vinavil SpA, Italgem SpA, Arkema Srl, Yara Italia SpA, Ineos Manufacturing Italia SpA, ENEL Distribuzione SpA, Terna SpA, CSEA – Cassa per i servizi energetici e ambientali, Ministero dello Sviluppo economico (C-262/17), Terna SpA, CSEA – Cassa per i servizi energetici e ambientali, Ministero dello Sviluppo economico, ENEL Distribuzione SpA (C-263/17), Terna SpA, Ministero dello Sviluppo economico (C-273/17)

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 5 i art. 28 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE należy interpretować w ten sposób, że sieci, takie jak te, o których mowa w postępowaniu głównym, które zostały utworzone dla potrzeb konsumpcji własnej przed wejściem w życie tej dyrektywy, które są zarządzane przez podmiot prywatny, do których przyłączona jest ograniczona liczba jednostek produkcyjnych i odbiorczych i które są z kolei podłączone do sieci publicznej, stanowią systemy dystrybucyjne objęte zakresem zastosowania rzeczony dyrektywy.
- 2) Artykuł 28 dyrektywy 2009/72 należy interpretować w ten sposób, że sieci, takie jak te, o których mowa w postępowaniu głównym i które dane państwo członkowskie zakwalifikowało jako zamknięte systemy dystrybucyjne w rozumieniu ust. 1 tego artykułu, mogą ze względu na ten status zostać zwolnione przez to państwo jedynie z obowiązków przewidzianych w ust. 2 tego artykułu, bez uszczerbku dla faktu, że sieci te kwalifikują się ponadto do objęcia ich innymi zwolnieniami przewidzianymi w tej dyrektywie, w szczególności zwolnieniem ustanowionym w art. 26 ust. 4 tej dyrektywy, jeśli spełniają one przewidziane w tym przepisie przesłanki, czego ustalenie jest zadaniem sądu odsyłającego. W każdym razie owo państwo członkowskie nie może zaliczyć rzeczonych sieci do odrębnej kategorii systemów dystrybucyjnych w celu przyznania im zwolnień nieprzewidzianych we wskazanej dyrektywie.
- 3) Artykuł 32 ust. 1 dyrektywy 2009/72 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje, że zamknięte systemy dystrybucyjne w rozumieniu art. 28 ust. 1 tej dyrektywy nie podlegają obowiązkowi udzielenia dostępu stronom trzecim, ale muszą jedynie udzielić dostępu stronom trzecim należącym do kategorii użytkowników mogących zostać przyłączonymi do danego systemu, którzy to użytkownicy mają prawo dostępu do sieci publicznej.
- 4) Artykuł 15 ust. 7 oraz art. 37 ust. 6 lit. b) dyrektywy 2009/72 należy interpretować w ten sposób, że w braku obiektywnego uzasadnienia przepisy te sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje, że opłaty uiszczane przez użytkowników zamkniętego systemu dystrybucyjnego z tytułu usługi dysponowania oblicza się na podstawie energii elektrycznej wymienionej z tym systemem przez wszystkich jego użytkowników za pośrednictwem ich przyłączy do tego systemu, jeżeli okaże się – co powinien zweryfikować sąd odsyłający – że użytkownicy zamkniętego systemu dystrybucyjnego nie znajdują się w takiej samej sytuacji jak inni użytkownicy sieci publicznej i że podmiot świadczący usługę dysponowania w ramach sieci publicznej ponosi ograniczone koszty w odniesieniu do tych użytkowników zamkniętego systemu dystrybucyjnego.

(¹) Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Münster – Niemcy) – Harry Mensing / Finanzamt Hamm

(Sprawa C-264/17) (¹)

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 314 – Artykuł 316 – Artykuł 322 – Procedury szczególne dotyczące dzieł sztuki – Procedura marży – Podatnicy-pośrednicy – Dostawa dzieł sztuki przez twórców lub ich następców prawnych – Transakcje wewnątrzspółnotowe – Brak zgody krajowych organów podatkowych na wybór podatnika w zakresie stosowania procedury marży – Warunki stosowania – Prawo do odliczenia podatku naliczonego – Dzieła sztuki, przedmioty kolekcjonerskie i antyki

(2019/C 35/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Münster

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Harry Mensing

Strona przeciwna: Finanzamt Hamm

Sentencja

- 1) Artykuł 316 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że podatnik-pośrednik może dokonać wyboru stosowania procedury marży w odniesieniu do sprzedaży dzieł sztuki, które zostały mu wcześniej dostarczone przez twórców lub ich następców prawnych w ramach zwolnionej z podatku dostawy wewnątrzspółnotowej, choć osoby te nie należą do kategorii osób wymienionych w art. 314 tej dyrektywy.
- 2) Podatnik-pośrednik nie może dokonać wyboru stosowania procedury marży przewidzianej w art. 316 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112 w odniesieniu do dostaw dzieł sztuki, które zostały mu wcześniej dostarczone w ramach zwolnionej z podatku dostawy wewnątrzspółnotowej, oraz jednocześnie ubiegać się o prawo do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej w sytuacji, gdy prawo takie jest wykluczone na mocy art. 322 lit. b) tej dyrektywy, jeżeli przepis ten nie został transponowany do prawa krajowego.

(¹) Dz.U. C 283 z 28.8.2017

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Liguria – Włochy) – Amt Azienda Trasporti e Mobilità SpA i in. / Atpl Liguria – Agenzia regionale per il trasporto pubblico locale SpA, Regione Liguria

(Sprawa C-328/17) (¹)

Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Procedury odwoławcze – Dyrektywa 89/665/EWG – Artykuł 1 ust. 3 – Dyrektywa 92/13/EWG – Artykuł 1 ust. 3 – Uzależnienie prawa do wniesienia środka odwoławczego od uprzedniego złożenia oferty w postępowaniu o udzielenie zamówienia

(2019/C 35/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale della Liguria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Amt Azienda Trasporti e Mobilità SpA, Atc Esercizio SpA, Atp Esercizio Srl, Riviera Trasporti SpA, Tpl Linea Srl

Strona pozwana: Atpl Liguria – Agenzia regionale per il trasporto pubblico locale SpA, Regione Liguria

Sentencja

Zarówno art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., jak i art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, zmienionej dyrektywą 2007/66, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nie zezwalają na zaskarżenie przez wykonawców decyzji instytucji zamawiającej dotyczących postępowania przetargowego, w którym postanowili oni nie brać udziału, ponieważ przepisy mające zastosowanie do tego postępowania sprawiały, że udzielenie tym wykonawcom zamówienia było bardzo mało prawdopodobne.